

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΙΠΛΗΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἑπιθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 27

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἵστερα εἶπε στὸ Μοκοκό, ὅτι τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα θάστελνε τ' αὐτὸν κίνητό του νὰ τὸν πάρει, αὐτὸν καὶ τὴ χορεύτρια, γιὰ νὰ ἴδωσιν τὴ μεγάλη γιορτὴ τοῦ ὀπουργείου. Μάλιστα ρωτοῦσε, ἂν ἡ Ἰσλὲ θὰ μπορούσε νὰ χαρῆφι λιγάκι μπροστὰ στοὺς καλεσμένους.

— Ἰσλὲ ἔφρει χορεύει ὄρατα, εἶπε τὸ βασιλόπουλο. Ἰσλὲ ἔφρει τὸ χορὸ τῆς φωτιάς, τὸ χορὸ τοῦ πολέμου, τὸ χορὸ τῆς χαράς. Κι' ἐγὼ ἔφρω καὶ θὰ χορέψω μαζί της, ἂν θέλετε.

Ἄν ἤθελε ὁ ὀπουργός; Μὰ ἦταν γοητευμένος. Νὰ χορέψῃ στὸ παλάτι τοῦ ὀιδιοῦ ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἀκουτονάρ, μὰ αὐτὸ ἦταν ἐπιτυχία ἀνέλπιστα! Οἱ ἀναδάφροι τοῦ θάσκαζαν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους!

Ὁ Ἀδγουστος, ὁ Ποῦμ-Ποῦμ κι' ὁ Ἡρακλῆς κοιτάζονταν κρυφά, ὅσο βαστοῦσε αὐτὴ ἡ συναμίλια.

Τὰ πράγματα πῆγαιναν ὄρατα, πολὺ ὄρατα· ἀλλὰ πῶς θὰ τάφερναν νὰ κάμουν λόγο γιὰ τὸν Πατατούκα καὶ τὸ διαμάντι;

Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ γύρισε ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχε πάρει τὴ διαταγὴ τοῦ ὀπουργοῦ. Ἦταν λιγάκι στενοχωρημένος καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα φύλλον χαρτί.

Ὁ καλιάτσος καὶ κακὸ προαισθάνθηκε.

Κι' ἀληθινά, εὐθὺς μόλις ὁ ὀπουργὸς ἔφριξε μιὰ ματιὰ στὸ χαρτί, ἡ γελαστὴ μορφή του ἔλλαξε ἔκφραση ἑαφινικά καὶ δῆλωσε μὲ ψυχρότητα:

— Ἄ, κύριοι, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει:

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ

Ἀδγουστος ὀλοένα καὶ πιδ ἀνήσυχος.

Ὁ Ἐξοχώτατος ἔφριψ' ἕνα ἀγέρωχο βλέμμα στὸν καλιάτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Περιστὸ, κύριε, νὰ κάνετε τὸν ἀνήξερο! Πῆγατε νὰ μ' ἔξαπατήσετε!

— Νὰ σὰς ἔξαπατήσω, ἐγὼ, κύριε ὀπουργέ; φώναξε ὁ καλιάτσος. Καὶ πῶς, παρακαλῶ;

Ὁ ὀπουργὸς ἀπάντησε ξερὰ-ξερὰ:

— Μοῦ παρουσιάστηκα ὡς ἀντιπρόσωπο ἑνὸς βασιλιᾶ ποὺ δὲν εἶναι πιά βασιλιάς, καὶ μεταχειρισθήκατε τίτλους ποὺ δὲν σὰς ἀνήκουν τώρα πιά.

Οἱ καλιάτσοι κοιτάχτηκαν ἀπελπ-

σμένοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί πετα. Νόμισαν ὅτι ὁ ὀπουργὸς ἔγνοοσε τὸ ἐπάγγελμά τους στὸ τσίρκο καὶ θεώρησαν καλὸ νὰ ἐξηγηθοῦν.

— Κύριε ὀπουργέ, εἶπε ὁ Ἀδγουστος, δὲ μοῦ δώσατε καιρὸ νὰ σὰς περιγράψω τὴν πραγματικὴ θέση ὀπου βρίσκεται σήμερα ὁ πρίγκιπας, ἀλλὰ πάντα εἶχα ὑπόψῃ μου νὰ ζητήσω τὴν προστασία σας γι' αὐτόν.

— Ἀδύνατο! εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ ὁ ἔξοχώτατος... Ἀν ἔχω δρεξὴ νὰ μπλέξω σὲ διπλωματικὲς παρεξηγήσεις. Τὸ νέο βασιλιά τῶν Ἀκουτονάρ τὸν ὑποστηρίζει ἡ Ἀγγλία.

Ὁ Μοκοκό πετάχτηκε ἀπάνω μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τί λέτε!; εἶπε. Ὑπάρχει κανένας νέος βασιλιάς τῶν Ἀκουτονάρ;

— Ἀλήθεια, τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε κι' ὁ Ἀδγουστος ποὺ ἀρχίζε νὰ μαντεύει.

— Μὴν κάνετε τώρα πῶς δὲν τὸ εἴρετε! ἀπάντησε θυμωμένος ὁ ὀπουργός. Ὁ βασιλιάς Τόφφα ἔχει νικηθεῖ τόσο καιρὸ τώρα ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Μπαταμπούμ, εἶναι ἐκθρονισμένος κι' αἰχμάλωτος. Δὲν ὑπάρχει πιά βασιλιάς Τόφφα, οὔτε χώρα τῶν Ἀκουτονάρ!

Ὁ Μοκοκό κι' ἡ Ἰσλὲ ἄκουγαν παγωμένοι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ὀπουργοῦ. Ὅποτε οἱ παλιοὶ ἐχθροὶ, οἱ Μπαταμπούμ εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο τὸ βασιλιά; Μὰ δὲν ἦταν δυνατό! Αὐτὸς ὁ λευκὸς δὲν θάξερε καλά, θάκανε κάποιον λάθος.

Θάλησαν νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις, μὰ δὲν πρόστασαν γιὰτι ὁ Ἐξοχώτατος ἔφρινε περιστὸ νὰ χάσει περισσότερο καιρὸ καὶ διευθύνθηκε ἀγέρωχα πρὸς τὴν πόρτα, μαζί μὲ τοὺς γραμματικούς του, δείχνοντας ἔτσι ὅτι ἡ ἀκράση εἶχε τελειώσει.

Ὅσῳ, καθὼς ἐφρευγε, εἶδε

«—Κύριε ὀπουργέ, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ἀγχειρίσω αὐτὸ τὸ γράμμα...» (Σελ. 225, στ. γ')

τό καταλυπημένο πρόσωπο του Μοκοκό, που τον κοίταζε με δάκρυα στα μάτια. Πλησίασε το παιδί, τούδωσε δυο φιλικά μπατσάκια και του είπε πατρικά:

— Καίμενο παιδάκι!
'Ο Αύγουστος έπαφελήθηκε απ' αυτή τη στιγμήαία καλοσύνη και είπε βαρρτά:
— Κύριε ύπουργέ, πιθανό τό παιδί

«—'Αο! παλιανθρώποι!...» (Σελ. 234, στ. β')

αυτό να μην είναι πιά βασιλόπουλο, έπωσθήσατε όμως πρέπει να ζήσει... Τι θα τό κάνουμε;

'Ο ύπουργός σταμάτησε ξαφνισμένος:
— Μά πώς; Τό παιδί αυτό ήρθε στη Γαλλία χωρίς λεπτά; Μά σεις λέτε πως δέν ξερατε την έκθρόνηση του πατέρα του...

'Ο Μοκοκό, που τον έπνιγε τό δικιο του, θέλησε κι' αυτός να μιλήσει:

— Μεγάλε λευκέ, είπε, έγώ είχα λεφτά πολλά, χρυσάφι πολύ και τό πράσινο διαμάντι. Μά ό Πατατσάνας τέκλεψε όλα, όλα! 'Εγώ, τίποτα πιά!

— Αυτό ακριβώς ήθελα να σας εξηγήσω, έξοχώτατε, πρόσθεσε ό Αύγουστος.

Μά ό ύπουργός δέ φαινόταν να πείθεται. Αύτός ό ιστορικός του φαινόταν λιγάκι σαν παραμύθια, και δυσπιστούσε όλοένα και περισσότερο στους ανθρώπους αυτούς με την άλλόκοτη εμφάνιση, που περιστοίχιζαν ένα άραπάκι.

— Τι θέλετε να κάμω για τό παιδί; είπε ψυχρά. Δέ μου περνά τίποτα από τό χέρι.

— Δέ νομίζετε ώστόσο, ότι θάπρε-

πε να γυρίσει πίσω στη χώρα του;
— Ποιά χώρα του; Δέν ύπάρχει πιά τόρα! Κι' αν γύριζε, θα κινδύνευε να τον σκοτώσουν. Καλύτερα λοιπόν να καθήσσι εδώ που κάνεται...
'Ο 'Ηρακλής, που από ώρα ένοιωθε τό αίμα του να βράζει, δέν κρατήθηκε πιά:

— Κύριε, είπε, για να μείνει στο Παρίσι, πρέπει να φροντίσετε να πιάσετε τον κλέφτη που του πήρε την περιουσία του!

— Δέν είμαι άρμύδιος έγώ; απάντησε ό ύπουργός σηκώνοντας τους ώμους. Να πάτε στον άστυνόμο να κάμετε μήυση και αυτός θα ένεργήσει ό,τι πρέπει.

Κι' ό ύπουργός των άποικιών έπιασε τό πόρλο της πόρτας για να γυρίσει στο γραφείο του. Μά ξαφνικά σταμάτησε, και συγχινημένος χωρίς να τό θέλει από τό θέαμα των δυο παιδιών που έκλαιγαν αιωπηλά και πικραμένα, έβγαλε τό πορτοφόλι του κι' έδωσε δυο εκατοστάρικα στον Αύγουστο:

— Ως ύπουργός, του είπε, δέν μπορώ να κάμω τίποτε για τον έκπτωτο αυτό πρίγκιπα. Αλλά ως άνθρωπος σας δίνω αυτό τό μικρό ποσό, για τις πρώτες ανάγκες των παιδιών. Πηγαίνετε και στην άστυνομία, θα σας φανεί χρήσιμη.

'Ο Αύγουστος δέν άπλωσε τό χέρι για να πάρει τα χαρτονομίσματα. Κοίταξε μια στιγμή τους συντρόφους του, συνεννοήθηκε μαζί τους με μια ματιά κι' απάντησε με άπειρη εδγένεια κι' αξιοπρέπεια:

— Εδχαριστώ, κύριε ύπουργέ, αλλά έμεις δε ζητούμε έλεημοσύνη ούτε για τον έαυτό μας ούτε για τό βασιλόπουλο. Κρατήστε τα λεφτά σας, θαναλάδουμε έμεις τη συντήρηση των παιδιών.

'Ο έξοχώτατος ξανάβαλε τα χαρτονομίσματα στην τσέκη του.

— Σας συχαίρω για την άφροσύνη σας, είπε. Χαίρετε, κύριε, θα μιλήσω για σας στο διευθυντή της Άστυνομίας.

Κι' έφυγε με τους ύπαλλήλους του.

Μόλις έμειναν μόνοι, ό Πούμ-Πούμ ξέσπασε:

— 'Αο! παλιανθρώποι!

'Υστερα πλησίασε τό Μοκοκό, τον φίλησε στα δυο μάγουλα και του είπε με όλη την καλωσύνη της άπλοϊκής καρδιάς του:

— Μην κλαίς, μικρό μου... 'Εδώ

είμαστε μεις, ό φίλοι σου... Δέ θα σ' άφίσουμε, ένοια σου!

Τά λόγια αυτά παρηγόρησαν τό παιδί. Σκούπισε τά δάκρυά του και είπε με όργη:

— 'Ο Μοκοκό θα γίνει πάλι βασιλιάς, γιατί θα πάσει να νικήσει τους Μπαταμπούμ και να έλευθερώσει τό μπαμπά του!

— Ναι, πρόσθεσε ή 'Ιολέ. Θα πάμε να παλεμήσουμε.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα ό θυρωρός. Φαίνεται ότι είχε πάρει μυρωδιά όλη την ιστορία, γιατί μίλησε στους ξένους με πολλή αθάδεια.

— 'Ε, είπε, σκοπεύετε να ξενουχίσετε δώ; 'Εμπρός, γιατί κλείνουμε!

— Κλείσε καλύτερα τό στόμα σου, άνόητε! απάντησε θυμωμένος ό Πούμ-Πούμ.

Κι' όλη ή συνοδεία βγήκε θλιβερά από τό ύπουργικό σαλόνι.

Όυτε παράταξη τόρα πιά, ούτε έθιμοτυπία, κυρά μόνο τά χαμόγελα και τά ειρωνικά βλέμματα των κλητήρων. Στην πόρτα τους περίμενε ό σωφέρ. Αύτός ήταν ακόμη περιποιητικός. Άνοιξε την πόρτα κι' άποκλήθηκε:

— 'Ο Ύψηλότατος μπορεί νανεδή!
'Όταν έφτασαν στο ξενοδοχείο της Διάνας, ό σωφέρ άνοιξε την πόρτα και πάλι, με τό κασκέτο του στο χέρι.

— Πόσα; ρώτησε ό Αύγουστος.

— Ένα λουδοβίκι, απάντησε ό σωφέρ. Για ένα βασιλιά, δέν είναι σπουδαίο πράγμα!

Χωρίς να παζαρψή, ό Αύγουστος έβγαλε κι' έδωσε ένα είκοσόφραγκο, που αντιπροσώπευε γι' αυτόν πολλών ήμερών έργασία και κόπο.

— Ζήτη ό βασιλιάς! φώναξε με χαρά ό σωφέρ.

(*Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΚΙΑ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Κανένα παιδί δέν την πλησίαζε και μόνο τά μαμμούνια τρέχαν πάνω-κάτω στον κορμό της.

'Ενα σπουργιτάκι πέταξε πάνω στη συκιά, έφαγε ένα μαμμούνι που περπατούσε στα κλαριά της και της είπε:

— 'Αχ, που να δής, κυρά συκιά, τί ώραία που είναι σήμερα! Οι άλλες συκίες, ξέρεις, πέταξαν και μάτια. Είναι και μερικές μικρές που πάν' να πρασινίσουν. Κι' όλα τά δέντρα πρασινίζουν. Μά δέν ξέρεις τί όμορφα που είναι.

— 'Αχ, άχ, έκανε ή συκιά.

'Ενόμιζε πως θα ξεριζωθή ή καρδιά της απ' τους στεναγμούς. Τι ήθελε πιά να είναι εκεί πέρα; Γιατί δέν την έκοβαν να την κάφουν στη φωτιά; Θέλαν να ξεραθή άκόμα περισ-

ότερο; 'Αχ, τί λύπη που αισθανόταν τόρα, βλέποντας όλα γύρω της ν' άνθίζουν!... Σίγουρα αυτή σε λίγο θα πέθαινε έντελώς, θα ξεραινόταν και θα γινόταν σαν τά σακάρια που στερεώναν την κληματαριά.

'Από τό σπίτι βγήκε μια γριά μ' ένα παιδάκι. Προχώρησε σιγά-σιγά και κάθισε πάνω στο κορμό του δέντρου. 'Η συκιά τη θυμότανε από μικρό παιδάκι. Πόσες φορές δέν είχε άνεδή πάνω στα κλαριά της για να κόψη σόκα, πόσες φορές δέν είχε παίξει κάτω απ' τον ίσκιό της. Και τόρα μόλις μπορούσε να συρθή ως εκεί για να λιαστή λιγάκι. 'Αχ, πως περναν τά χρόνια!

Τό παιδάκι άρχισε να τρέχει στην αλλη κι' ύστερα άνέβηκε πάνω στο πεζούλι.

— 'Αχ, γιαγιάκα, φώναξε. 'Ελα να δής ένα μεγάλο καράδι που έρχεται.

— 'Εγώ δέν μπορώ, παιδί μου, είπε ή γριά. Κοίταξ' εσύ για μένα. Πρόσεξε όμως να μην πέσης.

'Η συκιά κοίταξε με συμπόνια τη γριά. 'Όσο να που ήταν κι' άλλοι σαν κι' αυτήν, που δέν μπορούσαν πιά να ιδούν τη θάλασσα και τις βαρκούλες. Και όμως ή γριά δέν άναστέναζε. Γιατί; 'Αχ, ναί, γιατί είχε άλλους που κοίταζαν άντ' αυτής, γιατί και τώρ' ακόμη είχε κάποιον που πήγαινε κοντά της και την έκανε να μη νοιώθει τόσο τά γεράματα. 'Η συκιά όμως, αυτή ήταν μόνη κι' έρημη. Τό παιδάκι πλησίασε πάλι τη γριά κι' έκατσε κοντά της.

— Γιαγιάκα, είπε, ή συκιά μας που έπεσε, δέν θα ξανακάνει πιά άλλα σύκα, δέν είν' έτσι;

— Ναι, γιέ μου, έτσι είναι, είπε ή γριά. Αλλά για κοίτα εδώ αυτό τό μικρό δεντράκι, που μόλις ξεφύτρωσε από τη γή και πρασινίζει. Είναι κι' αυτό συκιά. Θα μεγαλώσει κι' αυτή και θα κάνει ώραία σύκα όπως ή παλιά, ή μεγάλη. 'Εγώ ως τότε δέν θα ζήσω, συ όμως θα είσαι παλληκάρι κι' όταν τρέψ σύκα θα με θυμάσαι.

— 'Ω, γιαγιάκα μου, τί λές; φώναξε τό παιδάκι. 'Εσύ θα ζήσης ακόμη πολλά-πολλά χρόνια!

'Η συκιά άκουγε τά λόγια της γριάς μ' έκπληξη κι' εδχαρίστηση. Τώρα πρόσεξε για πρώτη φορά και είδε ότι στέλληθαι, δίπλα της είχε φυτρώσει ένα μικρό δεντράκι, μια μικρή συκιά. Κι' αυτή ή συκιά είχε βγει από δικό της σπόρο, από δικό της σύκο. 'Επάψε πιά να βλέπει όλα τά πράγματα μαύρα και σκοτεινά όπως πριν. Τώρα κι' αυτή θα είχε κάποιον που να στολίζει τη γέριχη ζωή της. Μια και ή ίδια δέν μπορούσε πιά να πρασινίσει ούτε να κάνει σύκα, θα φρόντιζε για

τό μικρό δεντράκι δίπλα της. Με τον κορμό της θα τό προστάτευε απ' τους άνέμους κι' από την κακοκαιρία, και θα τό βοηθούσε για να γίνει μια μεγάλη και ώραία συκιά. Κι' όταν θα μεγάλωνε και τά κλαριά της θάφταναν ψηλά, θα της ζητούσε να της λέη ό,τι έβλεπε μακριά στη θάλασσα. Μπορεί ή γριά συκιά να μη βρισκό-

ταν πιά ως τότε, άλλ' ως μεγάλωνε ή μικρή κι' άρκει να την θυμόταν καμιά φορά όταν θα ξαγνάντευε τη θάλασσα.

'Η συκιά κοίταξε και πάλι με άγάπη τό δεντράκι, κι' ύστερα είδε γύρω της την άνθισμένη φύση και τον γαλάζιο ούρανό, και χάρηκε για την άνοιξη. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KZ.

'Η Βασιλική φάγνει σ' όλο τό σπίτι. Μπέμπης πουθενά! Λείπει όμως και τό ψαδάκι του κι' απ' αυτό πιά οι δικοί του συμπεραίνουν σίγουρα πως θα βγήκε έξω.

Μά για να πάη που, μεσημεριάτικα;... Και γιατί να μην τό πή ούτε της μητέρας του, ούτε του πατέρα του, ούτε του Τάκη, του μεγάλου του άδερφού, ούτε της Άελας, της μεγάλης του άδερφής;... Δέν θέλησε να τους άνησυχήσει, επειδή κοιμόντανε τάχα μετά τό φαγητό; Μά τόση άνάγκη ήταν να βγη; Και ποτέ ό κ. Μπέμπης είχε τόση διάκριση; Πολύ, πολύ περίεργο!...

'Επειτα, πως δέν τον είδε κανένας να βγαίνει; Πως δέν είδοποίησε τουλάχιστο την ύπηρεσία; Έφυγε λοιπόν κρυφά; Τόσκασε;

'Αμ' κι' ό κύρ Φώτης που γύρευε τό γιό του; 'Ισως Μπέμπης και Φούσκας νάφυγαν μαζί και κρυφά. Μά για τί, για ποιά λόγο;...

Τό σπίτι άναστατώθηκε. Κι' ύστερ' από πολλήν ώρα, ή Βασιλική κατέβηκε κι' είπε του βαρκάρη που περίμενε πάντα:

— 'Όχι, κύρ-Φώτη, ό γιός σου δέν είναι άπάνω. Μά τό περίεργο είναι που δέν είναι ούτε ό κύριος Μπέμπης... Μην πήγαν πουθενά μαζί;

— 'Ε, μα βέβαια! έκαμε εύθύς ό βαρκάρης. Αυτοί όλημέρα κάνουν παρέα. Κάπου θα πήγαν μαζί. 'Ω, χωρίς άλλο!... Μην άνησυχήτε. 'Όπου και να πήγαν, θα γυρίσουν. Δέν είναι μωρά παιδιά να χαθούν. Μπά!

Κι' ήσυχος, ό βαρκάρης ξεκίνησε για τη βάρια του. Τό βαρκάρι θα πλησίαζε. Δέν μπορούσε να περιμένη τό γιό του, τον σουρτουάκη, και να χάσει ό άνθρωπος τη δουλειά του. Άς την έκανε και μοναχός του.

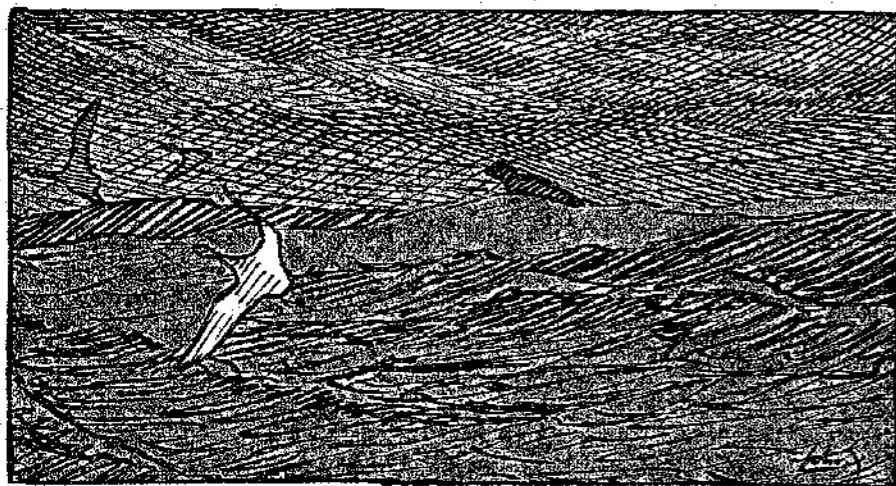
'Αλλά καθώς κατέβαινε προς τη θάλασσα, έμαθε κάτι τί που τον έκαμε νάλλεξη γνώμη:

'Ενας γείτονας τον πληροφορήσε πως κι' ή κυρά-Κωσταντινά είχε χάσει την κόρη της τη Φεβρονία, κι' ό κύρ-Μάνθος ό χωριάτης, την ίδια ώρα, τον γαϊδαρό του τό Μαυρούκο.

«— Χμ! κάτι λάκκο έχει ή φάβα!...» συλλογίστηκε ό βαρκάρης.

Και, άνησυχος τόρα κι' αυτός, φοβισμένος μάλιστα, ξαναγύρισε τρέχοντας στού Καραμανίκα.

(*Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Οι φώκιες που κυνηγούν τις αγριόχηνες.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΜΙΚΡΗ ΝΗΣΟΣ ΚΑΡΔΑ

Η καταιγίδα

Οι αγριόχηνες είχαν διανυκτερεύσει στη θύρα της Αίλαντ και τώρα τραβούσαν κατά την στεριά. Φυσούσε δυνατός νοτιάς που τις έσπρωχνε προς τον βορρά· οι αγριόχηνες όμως εξακολουθούσαν να προχωρούν αρκετά γρήγορα. Αίφνης ακούστηκε ένα δυνατό μπουμπουντό και η θάλασσα από κάτω τους έγινε κατάμαυρη. Η Άκκα έπαψε τόσο απότομα να κουνά τα φτερά της, ώστε για λίγη ώρα στάθηκε στον αέρα ακούνητη. Ύστερα άρθθηκε να κατέβη ως τη θάλασσα. Προτού όμως να κατεβούν στη θάλασσα δλες οι αγριόχηνες άρχισε η καταιγίδα. Έσπρωχνε μπροστά τους σύννεφα από σκόνη, πουλιά κι' άφρους από τα κύματα. Παρέσυρε και τις αγριόχηνες και τις έσπρωξε προς την ανοιχτή θάλασσα.

Ήταν μία φοβερή τρικυμία. Κάνα δυο φορές προσπάθησαν οι αγριόχηνες ν' αλλάξουν κατεύθυνση, αλλά δεν μπόρεσαν κι' η τρικυμία τις έσπρωχνε δλη την ώρα στ' ανοιχτά. Είχαν απομακρυνθεί κιάλας πολύ από την Αίλαντ. Μπροστά τους απλωνόταν μοναχά η σταχτερή άγρια θάλασσα. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά ν' ακολουθήσουν την διεύθυνση του ανέμου.

Όταν η Άκκα είδε πως ήταν αδύνατο να γυρίσουν πίσω, έκρινε πως θά ήταν αναπαισιότερα αν κατέβαιναν στην θάλασσα και κάθονταν στα κύματα πάνω. Η τρικυμία ήταν πολύ δυνατή και όσο πήγαινε γινότανε και δυνατότερη. Τα κύματα

υψώνονταν σταχτοπράσινα το ένα πιο μεγάλο από το άλλο, στεφανωμένα με άσπρους άφρους. Ήταν σαν να είχαν βάλει σείχημα πώς να ξεπεράσει το ένα το άλλο στη δύναμη, στην αγριότητα και στο μέγεθος. Οι αγριόχηνες όμως δεν φοβόνταν την θαλασσοταραχή. Ίσα-ίσα φαινόταν πως αυτό το πράγμα τις έκανε μεγάλη ευχαρίστηση. Δεν κολυμπούσαν πιά, άλλ' άρπασαν να τις πηγαίνουν τα κύματα πάνω κάτω, και ήσαν τόσο ευχαριστημένες όσο είναι και το παιδί στην κούνια του. Η μόνη των φροντίδα ήταν να μην σκορπίσουν και χαθούνε. Τα στεριανά πουλιά που πέταγαν ψηλά κυνηγημένα από τον άνεμο, φώναζαν με περίπνο και ζήλεια:

— Άχ, έσποιος μπορεί να κολυμπάη, αυτός την έχει καλά.

Κι' οι αγριόχηνες όμως δρισκόνταν σε κίνδυνο, γιατί το κούνημα πάνω στην θάλασσα τους έφερνε μία νόστα ακατανίκητη. Τους έρχόταν κάθε ώρα και στιγμή να χώνουν τα κεφάλι τους κάτω από τη φτερούγα τους και ν' αποκοιμηθούν. Μά τίποτε δεν είναι πιο επικίνδυνο από ένα τέτοιο ύπνο κι' η Άκκα δεν έπαυε να τους φωνάζη δλη την ώρα:

— Μην αποκοιμίσαστε, αγριόχηνες! Όποιος αποκοιμιέται, απομακρύνεται απ' το κοπάδι. Και έσποιος φύγη απ' το κοπάδι, είναι χαμένος. Παρ' δλη όμως την προσπάθεια που έδωζαν οι αγριόχηνες για να μην αποκοιμηθούν, ή νόστα ήταν δυνατότερη από την θέλησή τους και στο τέλος τις πήρε δλες ο ύπνος, την μια μετά την άλλη. Εκόντουσε κι' η Άκκα ακόμη ν' αποκοιμηθώ, όταν εξαφνα είδε να ξεπροβάλλη στην κορυφή ενός κύματος, κάτι μαύρο και στρογγυλό.

— Σουνηστε! φώκιες! φώναζε με δυνατή και άγρια φωνή.

Ήταν καιρός! Προτού ακόμη να πε-

τάξουν ψηλά οι αγριόχηνες, οι φώκιες είχαν φθάσει τόσο κοντά, ώστε σχεδόν τους άγγιζαν τα πόδια.

Τώρα δρισκόνταν ξανά μέσα στην καταιγίδα που τις χτυπούσε με όρμη. Ούτε ένα λεπτό δεν έκανε λίγη ήσυχία. Και πουθενά δεν φαινόταν η στεριά· δλόγυρά τους απλωνόταν μοναχά η άγριεμένη θάλασσα.

Καμμιά φορά έπαιρναν θάρρος και κατεβαίναν πάλι στη θάλασσα. Πάλι όμως τις κουνούσανε τα κύματα και τις έκαναν να γυστάζουν. Και μόλις τις έπιανε ο ύπνος, ξεπροβάλλαν οι φώκιες από μακριά. Εάν δεν ήταν η Άκκα τόσο προσεκτική και άγρυπνη, καμμιά από τις αγριόχηνες δεν θά είχε σώσει την ζωή της.

Η καταιγίδα κράτησε δλη την ημέρα και προξένησε μεγάλες συμφορές σ' εσα κοπάδια πουλιών ταξιδεύανε την εποχή εκείνη. Πολλά έχασαν τον δρόμο τους και πήγαν σε ξένους τόπους όπου φορήσαν απ' την πτερυγία. Άλλα τα κούρασε τόσο πολύ ο άνεμος, που έπεσαν αποκαμωμένα και πνιγήκανε στη θάλασσα. Πολλά τα χτύπησε η καταιγίδα στους δράχους όπου κατακοιματιάζονταν, κι' άλλα τα έφαγαν οι φώκιες. Στο τέλος και η ίδια η Άκκα άρχισε να ρωτάη τον εαυτό της, μήπως δεν θά χανότανε κι' αυτή και το κοπάδι της. Ήτανε αποκαμωμένες δλες απ' την κούραση, και όσο έφτανε το μάτι δεν έφαινόταν πουθενά στεριά. Κατά το δράδυ η θάλασσα γέμισε με πάγους που χτύπαγαν ο ένας επάνω στον άλλον, κι' οι αγριόχηνες δεν ταλμούσανε πιά ν' άρεθούν στα κύματα. Μία δυο φορές προσπάθησαν να κάτσουν πάνω στους πάγους, αλλά την μια φορά η τρικυμία έδούλιαζε τον πάγο και τον έσπασε, και την άλλη φορά ανέδηκαν οι φώκιες και στον πάγο ακόμη.

Την ώρα που βασίλευε ο ήλιος, οι αγριόχηνες πετούσαν ακόμα. Η νόστα τις έρόδιζε, και τις έκανε να πετάνε γρηγορότερα. Τους έφαινότανε πως το σκοτάδι είχε σκεπάσει απόψε πολύ γρήγορα την γη. Τι θάκαναν αν ήσαν αναγκασμένες να μείνουν δλη την νύχτα μες στη θάλασσα. Δεν θά μπορούσανε πιά να πετάξουν και η θά τις κομματιαζαν οι πάγοι που χτυπόνταν μεταξύ τους, ή θά τις έτρωγαν οι φώκιες.

Ο οδρανός ήτανε σκεπασμένος με τα σύννεφα και το φεγγάρι δεν φαινόταν. Όλη η φύση γύρω ήταν τόσο άγρια, που και ο πιο γενναίος θά φοβόταν.

Ο κρότος από τους πάγους που έσπαζαν γέμιζε τον αέρα κι' οι φώκιες οδρλιαζαν πένθιμα κι' άγρια. Ήτανε σαν να πολεμούσαν ο οδρανός

κι' η γη και να έρχόταν η καταστροφή του κόσμου. Ο κίνδυνος. Ο Νίλς έκολιταζε τη θάλασσα με προσοχή. Του φάνηκε σαν ν' άκουγε τα κύματα να σπάζουν επάνω σε στεριά. Κι' αλήθεια, σχεδόν δυο τρία δήματα μπροστά τους, υψώνονταν ένας μεγάλος βράχος. Τα κύματα έσπαζαν στα πόδια του μ' όρμη, πετώντας ως τα ύψη των άφρών τους. Ναί, ναί, άκριβως μπροστά τους ήταν ο άγριος κι' απότομος εκείνος βράχος κι' οι αγριόχηνες πετούσαν ίσα κατεπάνω του. Ο Νίλς ένόμιζε πως έδλεπε τον θάνατο μπροστά στα μάτια του· ως να προφθάση να φωνάξη, οι αγριόχηνες θά είχαν κομματιασθεί στο βράχο!

Μόλις πρόφθασε να πορήσει που η Άκκα δεν δίσκρινε τον κίνδυνο, άλλ' εξακολουθούσε να πετᾷ με όρμη την ίδια όμως στιγμή αντίκρουσε το ανοιγμα μιας σπηλιάς πάνω στο βράχο. Όλες οι χήνες χόθηκαν μ' όρμη μέσ' στη σπηλιά, και από κείνη τη στιγμή βρισκόνταν πιά ασφαλισμένες από κάθε κίνδυνο.

Πριν να χαρούν όμως για τη σωτηρία τους κολιταζαν μην έλειπε καμμιά. Ήσαν εκεί η Άκκα και ο Έκκι, ο Κόλμε και η Νέλγια, ο Βίτζι και η Κούτζι, οι έξη μικρές χήνες, ο άσπρος χήνας, η Άβροπούπουλη κι' ο Νίλς. Μονάχα η Κάκκι, η πρώτη χήνα της άριστερής μεριάς, είχε χαθεί. (Ακολουθεί)

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Freude, schöner Götterfunken Tochter aus Elysium. (Schiller, Έρνος στη Χαρά.)

Μπετόβεν! Μέταστο όμηλο και βλέμμα που προστάζει Την Αρμονία να κατεβεί σής Γης την άγκαλιά. Σε ποιο γκερνό χαρμάκιη μία Μοίρα σε σπαράζει, ο Προμηθέα, που τραγική κυκλώνει σιγαλιά;

Ο πόνος με πάστισια του φτερά που σ' ανεβίζει; Τάσπρα δοξάρια σε βουβά σαν' κι' έρχονται βιολιά, Βουβά τα κόρνα, μ' άστρατές ο πόνος όπου κρᾷζει, Βουβοί κι' οι άλλοι στα δάκτυλα που σειούνταν σαν πουλιά.

Μέσ' από συντριμμία ανθρώπινη γέλαει η Περγάμεια, Ίερέα του Πόνου! Σ' ακολουθούν με ρόδινα στεφάνια Προσκυνητές, σπηλιόνογας τα μάτια τους τα ήγη

Προς την Ίδρα τή μακρονή που λάμψει κι' αναδείξει... Ο πόνε! ο μέθη της ψυχής! ο φως μέσα στα έρέβη! Έγμνο τα χείλη τραγουδούν... τον Έγμνο στη Χαρά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η ποδιά εκείνη, που δεν την ξεδίπλωνε ποτέ, του χρησίμευε πολλές φορές για μαξιλάρι, όταν, θγαίνοντας από καμμιά ταβέρνα ζαλισμένος, αισθανόταν την ανάγκη να κοιμηθώ σε κανένα πάγκο της δεινροστοιχίας ή σε κανένα γιαπί. Κάθε πρωί, πριν φύγει απ' το σπίτι, έδειχνε το σφυρί του κι' έλεγε: «Πάω να βρω δουλειά». Άλλα ούτε έδρισκε ποτε, ούτε ίσως ζητούσε.

Στην αρχή, ο Μπελιζαίρ κι' η γυναίκα του έκαναν όπομονή. Ύστερα όμως, βλέποντας πως ο «σύννοικος» έτριωγε τον περίδρομο και δεν πλήρωνε πεντάρα, αποφάσισαν να πάρουν τα μέτρα τους. Η κυρία Μπελιζαίρ ήθελε να τον διώξουν. Ο γυρολόγος όμως, που η άνακούφιση των ποδιών του με τα καινούρια παπούτσια τον έκανε ακόμα πιο καλό για δλους τους ανθρώπους, την παρακάλεσε να το αναβάλη: «Πήγαινε να πείσεις στο κρεβάτι σου να ξεμυθώσε, γρήγορα! (Σελ. 237, στ. 6).

— Άσε να ιδου- με... μπορεί να μπει κι' αυτός στον ίδιο δρόμο... Αποφάσισαν λοιπόν κάθε φορά που θά γύριζε μεθυσμένος, να μη του δίνουν να τρώη.— μεγάλη τιμωρία για τον τεμπέλη, που όσο διψούσε άλλο τόσο και πεινούσε. Τέξερε, κι' ήταν κωμωδία να τον βλέπει κανείς πως πάσχιζε να στέκεται χωρίς να τρεκλίζει και να μιλά χωρίς να τραυλίζει. Άλλα η κυρία Μπελιζαίρ δεν γελιόταν εύκολα και πολλές φορές, τη στιγμή που ο Ριμπάρδ πρότεινε το πιάτο του για να του βάλη σούπα, τον άρχιζε:

— Δεν ντρέπεσαι να κάθασαι στο τραπέζι σε τέτοια κατάσταση;... Ά, είσαι πάλι μεθυσμένος, το βλέπω πολύ καλά!

— Άλήθεια;... Έκανε κι' ο Μπελιζαίρ. Ναί, έτσι μου φαίνεται και μένα. — Σήκω και πήγαινε να πείσης στο κρεβάτι σου, να ξεμυθώσε. Γρήγορα! Ο σύννοικος τότε σηκωνόταν, έπαιρνε το σφυρί του και την ποδιά του και, μουρμουρίζοντας ακατάληπτα, πήγαινε να κοιμηθώ στην αποθηκίτσα εκείνη όπου κοιμόταν κι' ο Μπελιζαίρ πριν από το γάμο του. Δεν έκανε κα-

κό μεθύσι ο κακόμοιρος, και κάτω από τα πυκνά κι' άταχτα έκεινα γένεια, έδλεπε ένα πρόσωπο μαλωμένου παιδιού. Άμα έφευγε:

— Έλα τώρα, έλεγε ίκετυτικά ο γυρολόγος, στείλε του τουλάχιστο λίγη σούπα...

— Χμ! άμ τι άλλο θάλεγε;... Σε ξέρω εσένα. Μ' αν σε άκουγα...

— Έλα, έλα, σε παρακαλώ, για τελευταία φορά...

Η κυρία Μπελιζαίρ αντίστοκόταν ακόμα λίγο, με την άγανάκτηση εκείνη που αισθάνεται κάθε εργατική γυναίκα του λαού όταν βλέπει έναν άντρα τεμπέλη. Στο τέλος όμως όποχωρόσε και γέμιζε ένα πιάτο σούπα που ο γυρολόγος τό πήγαινε θριαμβευτικά στην αποθηκίτσα...

Γύριζε κατασυγκινημένος.

— Έ, τι σου είπε;

— Άσ' τον γιατί τον λυπάμαι. Φαντάσου, μου είπε πως πίνει από τη λύπη του που δεν βρισκει δουλειά και μάς είναι βάρος στη ράχη.

— Καί ποιος τον έμπαδίζει να βρω δουλειά;

— Άσει πως δεν τον παίρνουν γιατί δεν έχει παστρικά ρουχά. Άν του κάναμε, λέει, μια φορεσιά...

— Έτσι ε; Όραία ιδέα! άμ τη φορεσιά που του κάναμε για το γάμο σου, γιατί την παύλησε;

Σ' αυτό ο Μπελιζαίρ δεν είχε να πη τίποτα. Όσοσο το καλό άντρώγνο έκανε ακόμα μία δοκιμή άγόραζε του Ριμπάρδ όλα εργατικά μπλούζα, του έδινε ένα καθαρό πουκάμισο, μία γραβάτα, κι' ο κλειδαράς τά κούρδιζε, έφευγε και χανόταν οκτώ μέρες.

Ύστερα τον έδρισκαν μεθυσμένο στην αποθηκίτσα του, χωρίς μπλούζα, χωρίς πουκάμισο, χωρίς γραβάτα. Τι τάχε κάνει; Τά είχε πουλήσει βέβαια για να πιη. Και δεν του έμεινε πάλι παρά το σφυρί και η ποδιά, τα αιώνια.

Ύστερ' από πολλές τέτοιες δοκιμές, απέπλισθη ακόμα κι' ο Μπελιζαίρ και το άντρώγνο δεν ζητούσε παρά την εύκαιρία να παλλαχθώ από ένα σύννοικο που άντι για όφέλεια, του έδινε βάρος. Συχνά ο γυρολόγος μιλούσε για τον όκληρο σύννοικο που τόξ έτυχε στον Τζάκ. Κι' ο Τζάκ καταλάβαινε πολύ καλά τη στενοχώρια του και τον λυπόταν, γιατί κι' αυτός τώρα είχε ένα «σύννοικο» που του τά έκανε θάλασσα, μά που με κανένα τρόπο δεν θάθελε να τον ξεφορ-

Πήγαινε να πείσεις στο κρεβάτι σου να ξεμυθώσε, γρήγορα! (Σελ. 237, στ. 6).

τωθή. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ «σύνοικο» του ὁ Τζάκ!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ Ἰδα στενοχωριέται.

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψή της κυρίας Ἰδας Νταρζαντόν στὸ Ἐτιδὸλ προξένησε μεγάλη χαρὰ στὸν Τζάκ μὰ καὶ μεγάλη ἀνησυχία. Ἦταν περήφανος ποὺ παρουσιαζόταν ἐκεῖ μὲ τὴ μητέρα του στὸ πλάι, μὰ καὶ φοβόταν τὰ πολλὰ της λόγια. Τὴν ἰδέα θὰ σχημάτιζε γι' αὐτὴν ἢ τόσο φρόνιμη καὶ μετρημένη Σεισίλη;

Καὶ νῦν, μόλις τὴν εἶδε, ἢ Ἰδα τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ τὴν εἶπε «κόρη της» μ' ἕνα τρόπο τόσο θεατρικὸ, ποὺ ὁ Τζάκ ντράπηκε. Ἐπειτα, στὸ τραπέζι, ἄρχισε πάλι τὰ δικά της, τίς μεγαλομανίες της. Εἶπε γιὰ τὸ νουὸ τοῦ Τζάκ, τὸν λόρδο, ποὺ σκοτώθηκε στὸ κινήγι τοῦ Μαχαράγια· εἶπε γιὰ ἕν' ἀξέχαστο ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει στὰ Πυρηναια μὲ τὸ δούκα καὶ τὴ δούκισσα Δὲ Κακαρίς, Ἰσπανούς, οἰκογενειακούς της φίλους· εἶπε γιὰ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ τῆς συνέβηκε κάποτε σ' ἕνα βαπόρι μ' ἕναν τρελοδαρῶνο, εἶπε, εἶπε... Πολλὲς φορές ὁ Τζάκ προσπάθησεν ἀ τὴν δικιόφη, νάφήση νὰ μιλήση καὶ κανένας ἄλλος. Ἀλλὰ ἢ Ἰδα ξανάρχιζε, ἀνεξάντλητη, ἀκαταπόνητη καὶ τὸ ἴδιο πάντα, μεγαλομανής.

Ἡ Σεισίλη, μ' ἄλ' αὐτὰ, εἰδείχνε τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ στὴ μητέρα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἴσως μάλιστα καὶ θαύμαζε τοὺς καλοὺς, τοὺς παριζιάνικους τρόπους της, τὴν ὁμορφιά της ποὺ βαστούσε ὡς αὐτὴ τὴν ἡλικία, τὸ κομψὸ της ντύσιμο, ὄλα. Καὶ δὲν στενοχωριόταν ἢ καλὴ Σεισίλη παρὰ μόνον γιὰτὶ εἶδλεπε τὸν Τζάκ τόσο στενοχωρημένον ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ὅταν ἤλθε ἢ ὄρα τοῦ μαθήματος, ἢ Σεισίλη εἶπε:

— Κυρία Νταρζαντόν, πάμε μετς κάτω στὸν κῆπο;

Κατέβηκαν οἱ δύο τους. Κι' ὁ Τζάκ ἔμεινε νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του μὲ τὸν κ. Ριβάλ. Ἀ, τί μακρὸ ποὺ τοῦ φάνηκε αὐτὸ τὸ μάθημα! Δὲν εἶχε τὸ νοῦ του παρὰ στίς δύο ἐκείνες, ποὺ τίς εἶδλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ σιγοπερπατοῦν πλάι-πλάι στὴ δεινροστοιχία. Τὴ νάλεγε ἄραγε ἢ μητέρα του τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του; Καὶ τί ἰδέα θὰ ἐσχημάτιζε αὐτὴ γιὰ κείνην; Ὅλο αὐτὸ εἶχε στὸ νοῦ του ὁ καϊμένος ὁ Τζάκ.

Ἐπιτέλους τελείωσε καὶ τὸ μάθημα καὶ πῆγαν κι' οἱ τέσσαρες νὰ κάμουν τὸν περίπατό τους στὸ δάσος. Ἐκεῖ μόνον ἠούχασε λίγο ὁ Τζάκ. Γιατὶ αὐτὸς πῆρε μπράτσο τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τράβηξε μπροστά. Ἡ Ἰδα ἐρχόταν πίσω στὸ μπράτσο τοῦ γιαιτροῦ. Ὡ, τοῦ γέρου ἄς τοῦ εἶλεγε ὅ, τι ἤθελε. Εἶχε πεῖρα αὐτὸς καὶ δὲν μπορούσε νὰ παρεξηγήσῃ ἀπ' τὰ λόγια της μὴ γυναικα πού, μ' ὄλη της τὴν ἐλαφρότητα, κατὰ βάθος ἦταν τόσο

«Ὁ Τζάκ πῆρε μπράτσο τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τράβηξε μπροστά...» (Σελ. 238, στ. β')

καλὴ, τόσο ἀγαθὴ, εἰσιμη νὰ συχωρέσῃ κι' αὐτὸν τὸν Νταρζαντόν, ποὺ τόλμησε νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω της! Γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἢ ἀλήθεια. Ἡ Ἰδα εἶχε καλὴ καρδιά. Οὔτε θάνησυχασε τόσο ὁ Τζάκ, ἀν ἤξερε πὼς κι' ἢ Σεισίλη ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ καταλαβαίνει.

Σὺν ἔφθασαν στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, ἢ κυρὰ Παγώνα χάρηκε πολὺ ποὺ ξανάβλεπε τὴν παλιά της ἀγαπημένη κυρία μὰ κι' ἢ Ἰδα αἰσθάνθηκε χαρὰ καὶ θυμήθηκε πολλὰ. Γι' αὐτὸ, θάλεγε, ἀπὸ τὴ στιγμή ἢ ἐκείνη δὲν εἶχε ἡσυχία. Κι' ἄξαφνα, ἀφίροντας μάρμαρο τοὺς ἄλλους, πῆρε μονάχη τὸ δρόμο γιὰ τίς Καστανούλες. Ἦθελε νὰ ξαναἰδῇ τὸ Parva domus.

Ἐτρεχε, σὺν κάποιος νὰ τὴ φώναζε ἀπὸ κει...

ἦθε μὴ σιγῆ, ἄκουσε ὄσα τῆς εἶλεγον οἱ ἄφωνα μὰ εἰδλωττες ἐκείνες πέτρες, ἔπειτα ἔκοψε ἕνα κλωνοράκι ἀπὸ κληματίδα, ποὺ ἐβγαζε ἐξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς ἀνάκτια, τὸ μύρισε βαθιὰ μὲ κλειστὰ μάτια, καὶ κάθησε στὰ σκαλάκια τῆς ξάπορτας.

— Τὴ ἔχεις; τὴ ρώτησε ὁ Τζάκ ποὺ τὴν εἶχε κληγγήσει.

Τοῦ ἀποκρίθηκε δακρυομένη:

— Τίποτα... Συγκινήθηκα λίγο... Ἐγὼ τόσες ἀναμνήσεις εἶδω μέσα!

Σκοπίσε τὰ μάτια της, μὰ ἢ εὐθυμία της εἶχε χαθεῖ. Κι' ἔγινε σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ ὄλο τὸ βράδυ. Τοῦ κάκου ἢ Σεισίλη, ποὺ τῆς εἶχαν πεῖ πὼς ἢ κυρία Νταρζαντόν εἶχε χωρίσει τὸν ἀντρα της, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴ διασκεδάσῃ τοῦ κάκου ὁ Τζάκ ἄρχισε νὰ τῆς λέη γιὰ τὰ ὄρατα σχέδια τοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἰδα εἶχε τὸ νοῦ της ἄλλο.

Καθὼς γύριζαν οἱ δύο τους στὸ σταθμὸ τοῦ Ἐβρύ, νὰ πάρουν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ ΤΟ ΛΥΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ὁ Γρίβας, ἕνας περίφημος λαϊκὸς τύπος, ποὺ τόσο διασκεδάζε τίς Ἀποκριὰς τοὺς Ἀθηναίους μὲ τίς ἐξυπνάτατες μασκαράτες του, ἦταν καὶ μπογιατζῆς - κοσμηματογράφος, εἰδικὸς νὰ ζωγραφίζῃ ἐμβλήματα στίς ἐπιγραφὰς μαγαζιῶν.

Κάποτε ἕνας ταβερνιάρης τὸν φώναζε νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ ἀπέξω ἀπ' τὴν ταβέρνα του ἕνα λιοντάρι.

— Αὐτὸ τὸ θέλεις ἢ δεμένο; τὸν ρώτησε ὁ Γρίβας.

— Γιατὶ; ἀπόρησε ὁ ταβερνιάρης.

— Γιατὶ τὸ δεμένο κοστίζει περισσότερο.

— Ὅχι, βρὲ ἀδελφέ! Τὴ χρειάζεται δεμένο; Αὐτὸ νὰ τὸ ζωγραφίσῃς καλύτερα.

— Πολὺ καλά!

Ὁ Γρίβας ζωγράφισε τὸ λιοντάρι. Ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη βροχή, ἢ ζωγραφιά ἐξαλειφθηκε.

Ὁ ταβερνιάρης φώναζε τὸν τεχνίτη.

— Ποῦ εἶναι τὸ λιοντάρι ποὺ μοῦ ζωγράφισες; τὸν ρώτησε μὲ θυμὸ δειχνοῦντας τὸν ξεπλυμένον τοῖχο.

— Μὰ δὲν τὸ θέλησες λυτὸ; τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ὁ Γρίβας. Ἐφυγε!

— Ἄσε τώρα τάστεια!..

— Δὲν ἀστετεύουμαι καθόλου. Ὅταν εἶλεγα «λυτὸ ἢ δεμένο», ἔνοιούσα μὲ νερομπογιὰ ἢ μὲ λαδομπογιὰ. Τὴ νὰ σοῦ κάμω ἀφῶς προτίμησες τὸ φθηνότερο;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΛΣΑ

Πάνε χρόνια πολλά. Σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Ἀλαυτίας, τὰ παιδιὰ ἦταν μαζεμένα στὴν ἐκκλησιά, ὄλογορα στὸ γέροντα παπὰ ποὺ τοὺς εἶδασκε τὰ χρέη τους.

— Μὴν ξεχνάτε, μικροὶ μου φίλοι, τοὺς εἶπε τὴ στιγμή ποὺ τὰ σχόλαζε, πὼς καθέννας ἀπὸ μᾶς, γιὰ νὰ εὐαρεστή τὸ Θεὸ, πρέπει νὰ κάνῃ τὸ καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ βγήκαν καὶ σκορπίσθηκαν χαρούμενα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, ἦταν καὶ μὴ φτωχὴ ὄρφανοῦλα ποὺ τὴν εἶλεγον Ἀλσα. Ὁ θεὸς τῆς κι' ἢ θεὰ της τὴν εἶχαν περιμαζέψει στὸ σπῆτι τους ἀπὸ εὐσπλαχνία.

Καθὼς κατέβαινε τὸ μονοπάτι ποὺ ἐβγαζε στὴν κατοικία της, ἢ Ἀλσα συλλογιζόταν μάνησυχία: «Εἶμαι μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ κάνω τὸ καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ δώσω. Πὼς λοιπὸν θὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό;»

Μόλις τελείωσε αὐτὴ τὴ σκέψη, τὰ κλαδιὰ μίσε τριανταφυλλιάς, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ της, πιάστηκαν στὰ ξανθὰ της μαλλιά. Ἡ Ἀλσα τὰ ξέμπλεξε σιγὰ καὶ παρατήρησε πὼς ἢ τριανταφυλλιά ἐκείνη κινδύνευε νὰ μαραθῇ ἀπὸ τὴν ἀναβροχιά.

— Καϊμένο δεντράκι, φώναξε· πεθαίνεις γιατί ἢ βροχὴ τοῦ ρανοῦ δὲν πέφτει νὰ ποτίσῃ τίς ρίζες σου!

Ἐνα ρεματάκι ἔτρεχε ἀπὸ τῆλο μέρος τοῦ δρόμου. Ἡ Ἀλσα ἔτρεξε κει, γέμισε νερὸ τίς χούφτες της, τόχυσε στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλιάς, κι' αὐτὸ τὸκανε τόσες φορές, ὡς που εἶδε τὰ τριαντάφυλλα νὰ σηκώνουν τὸ κεφάλι αἰ νὰ τῆς χαμογελοῦσαν.

— Νὰ ἕνα ποταμάκι ποὺ εἶναι χρήσιμα, συλλογισθηκε ἢ Ἀλσα ἐξακολουθώντας τὸ δρόμο της, ἀφῶς δροσίξῃ μὲ τὸ νερὸ τοῦ πλάσματος ποὺ πεθαίνουν τῆς δίψας. Κι' ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα γιὰ νὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό!

Εἶχε περπατήσῃ κάμποσο ἀκόμα, ἔταν εἶδε μέσα στὸ ρεματάκι μὴ μεγάλη πέτρα ποὺ τὸ ἐμπόδιζε νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα, ἐνῶ τὸ φλοῖβισμα ποὺ ἔκανε κει τὸ νερὸ, φαίνόταν σὺν κλάμα καὶ σὺν ἰκασία.

— Στάσου, καϊμένο ποταμάκι, εἶπε ἢ Ἀλσα, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ ξαναδώσω τὴ λευθεριά σου!

Μῆπκε στὸ νερὸ καὶ μ' ἕνα μακρὸ ξύλο κατάρφερε νὰ σπρώξῃ τὴ μεγάλη πέτρα. Καὶ τὸ κρυστάλλινο νερὸ ξα-

νάρχισε τὸ τρέξιμό του μὲ κᾶτι λαμπύρισμα ποὺ ἐμοιάζαν χαμόγελα.

— Τὸ μπαστοῦνι αὐτὸ κάνει καλότερη δουλειὰ ἀπὸ μένα, συλλογισθηκε ἢ μικρὴ κι' ὅμως δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κομμάτι ξερὸ ξύλο. Δὲν θὰ γίνω κι' ἐγὼ ποτὲ ἔτσι χρήσιμη, γιὰ νὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό;

Πλησίαζε πιά στὸ σπῆτι.

— Κορίτσι, τῆς εἶπε ἕνας νέος σακάτης ποὺ στηριζόταν ἐκεῖ σ' ἕνα φράχτη· κᾶτι παλιόπαιδα μοῦ πῆραν τὰ δεκανίκια μου, ποὺ χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Μπορεῖς νὰ μοῦ βρῆς κανένα μπαστοῦνι;

Συγκινήμενη ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρά-

«Μὴ φτωχὴ ὄρφανοῦλα ποὺ τὴν εἶλεγον Ἀλσα...» (Σελ. 239, στ. α')

κληση, ἢ Ἀλσα ἔτρεξε πίσω, βρήκε τὸ μπαστοῦνι ποὺ εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὸ ρεματάκι καὶ τὸ δῶσε στὸ σακάτι ποὺ μπόρεσε ἔτσι νὰ ξεκινήσῃ κούτσγκούτσα. Καὶ καθὼς ἔφυγε, ἔστειλε στὴ μικρὴ ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκό, τόσο λαμπρὸ, ποὺ τὴν ἔκαμε σχεδὸν νὰ ξεχάσῃ τὸ λαμπύρισμα τοῦ νεροῦ καὶ τὴ δροσιά τῶν τριανταφυλλίων. Αὐτὴ τὴ φορά, ἢ Ἀλσα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ μὴ καινούρια χαρὰ. Καὶ τὴ νόχτα κοιμήθηκε ἡσυχᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά, ξαναπῆρε τὸν ἴδιον δρόμο. Ἡ πέτρα ποὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ ποταμάκι, ἦταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέση.

Ἡ Ἀλσα κᾶθησε μὴ στιγμή καὶ κολίταξε τὸ νερὸ ποὺ ἔτρεχε: Τὰ κυματᾶκια λαμπύριζαν πάλι καθὼς τὴν ἐδλεπαν νὰ γέρον ἀπάνω τους· κι' ἔψελναν μὲ φωνὴ καθαρή:

— Καλὴ Ἀλσα, μᾶς γλύτωσες ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ τρέχουμε λεύθερα. Νὰ εἶσ' εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου!

Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς, ὁ ἥλιος ἔκαιγε, κι' ἐπειδὴ πολὺν καιρὸ εἶχε νὰ βρέξῃ, τὰ δέντρα καὶ τὰ δεντράκια ἔγερναν τὰ κλαδιὰ τους λυπημένα. Ἀμα ὅμως ἔφθασε στὴν τριανταφυλλιά, ἢ Ἀλσα τὴν εἶδε δροσερὴ, γελαστή καὶ περήφανη, μὲ τὰ καινούρια λουλούδια ποὺ εἶχαν ἀνοίξει.

— Καλὴ Ἀλσα, ψιθύρισαν τὰ τριαντάφυλλα χαϊδεοντάς της τὸ μέτωπο τὴ στιγμή ποὺ περνοῦσε· ἀν δὲν ἐπότηξες τὴ μάννα μας, θὰ πεθαίναμε κι' αὐτὴ κι' ἐμεῖς. Νὰ εἶσ' εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου!

Ἡ Ἀλσα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της τόσο ζωηρὰ καὶ τόσο γοργὰ ἀπ' τὴ χαρὰ της, ποὺ ἔφθασε στὴν ἐκκλησιά πρὶν ἀπ' τὰ ἄλλα παιδιὰ. Καὶ πόσο συγκινήθηκε, ἔταν εἶδε ἀπέξω ἀπ' τὴν πόρτα τὸ νέο σακάτι ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει χθὲς.

— Ἀλσα, τῆς εἶπε κι' αὐτὸς, νὰ εἶσ' εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου! Μὲ τὸ μπαστοῦνι ποὺ μοῦ εἶδωσες, κατάρφερα νὰ φθάσω ὡς τὴ δημοσιά, ὅπου ἕνας πλούσιος ταξιδιώτης μοῦ εἶδωσε τὸ πούγγι τοῦ γεμάτο χρυσάφι. Χωρὶς τὴ βοήθειά σου δὲν θὰ λάβαινα ποτὲ τόσο γενναία ἐλεημοσύνη. Εἶσαι χρήσιμη πλάσμα κι' εὐαρεστεῖς τὸ Θεό, γιατί κάνεις τὸ καλὸ μὲ τὰ μικρὰ πράγματα ποὺ ἔχεις στὴ διάθεσή σου.

Τὰ λόγι' αὐτὰ συνοδεύθηκαν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο τόσο φωτεινό, ποὺ ἢ Ἀλσα θαμπώθηκε

κι' ἐκλείσε τὰ μάτια της... Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ὁ σακάτης εἶχε γίνε ἀφαντος. Μὰ ἢ καλὴ Ἀλσα εἶχε πιά τὴν πεπολθησὴ πὼς κι' οἱ πιδ μικροί, οἱ πιδ ἀδύνατοι μποροῦν νὰ ζοῦν μὴ ὄρατα κι' εὐγενικὴ ζωὴ, κάνοντας πάντα τὸ καλὸ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ χέρι τους.

(Anne Moutans) Μετάφρ. Γρ. Ξ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ Ἀλίμονο στὸν καθάλλορη ποὺ λήη θὰ πάω, καὶ χαρὰ στὸν πσιδὸ ποὺ ξεκινᾶ. Ἐἕνο γομάρι καθάλλικες; γοήγορα θὰ ξεκαθαλλικέψης. Τὸ βουβάκι κι' ἄν ξεπέση, πάλι ἀξίζει ἕνα βᾶδι.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΟ περιστατικά της ζωής του μας διηγείται ο φίλος μας Δαφνοστεφής Ολυμπιονίκης που πιστεύει, ή καλύτερα «θαυμάζει», τη Μετεμψύχωση. Τά θυμήθηκε όταν διάβασε αυτά που μας έγραψε τελευταία ή «Αρχοντοπούλα, και νομίζει ότι το ένα τουλάχιστο από τα δυο δείχνει πως κάθε άνθρωπος ξανάζηση κάποτε σ' αυτό τον κόσμο. Εγώ, — αφού ζητεί και τη γνώμη μου, — δεν βρίσκω καμμιά απόδειξη σ' αυτά τα περιστατικά. Έπειδή όμως είναι περίεργα, θά σάς τα διηγηθώ.

Ο πάππος του φίλου μας έπλουτησε, λέει, στα χρυσωρυχεία της Αγγλίας. Έκει χαντρεύθηκε μες 'Ιταλίδα και σήμερα οι δυο γέροι ζουν στη Νεάπολη της Ιταλίας, όπου έχουν χτίσει μια όμορφη βίλλα κοντά στη θάλασσα. Το 1922, τα παιδιά τους και τα εγγόνια, από την Αίγυπτο όπου μένουν, πήγαν στη Νεάπολη να τους ιδούν. Περνούσαν ώρα-ώρα: βαρκάδες, φαρέματα, κολύμπια και καθέξω. Ένα βράδυ όμως, έκει που καθόνταν στη βεράντα, ο γέρο-βαρκάρης του παππού τους είπε πως είχε φανεί στα παράλια ένα σκυλόφαρο και τα παιδιά δεν έπρεπε πια να ξαναϊόνονται. Έτσι έπαψαν τα κολύμπια. Έστερ' από δυο μέρες, ο φίλος μας είδε από ύπνο του πως ήταν στη θάλασσα και πως το σκυλόφαρο τον πήρε κυνήγι. Τρέχοντας τότε, όχι κολυμπώντας, βρέθηκε άξαφνα σ' ένα δρόμο με δέντρα, με σπίτια, με μαγαζιά, — ένα δρόμο παραθαλάσσιας πόλης. Καί Ώπνησε.

Πέρασε λίγος καιρός. Ο φίλος μας θυμόταν ακόμα ζωηρά τόνειρο του, όταν, καθώς έτοιμαζόνταν να φύγουν πιά από τη Νεάπολη, έλαδαν πρόκληση από συγγενείς τους που έμεναν στην Αθήνα, να πάνε κι' ως έκει να τους ιδούν. Έτσι ή οίκογένεια μπήκε στο βαπόρι για τόν Πειραιά. Κι' άμα έφθασαν έκει και βγήκαν έξω και ξεκίνησαν για τόν σταθμό του σιδηροδρόμου, ο φίλος μας βρέθηκε... στό δρόμο του όνειρου του. Ναί, τά ίδια δέντρα, τά ίδια σπίτια, τά ίδια μαγαζιά, τά ίδια όλα. Στόν ύπνο του τότε, στη Νεάπολη, είχε ίδει ένα δρόμο του Πειραιώς, που πρώτη φορά τόν έβλεπε στόν ύπνο του τώρα!

Αυτό τό ένα' ίδού και τ άλλο περιστατικό, ακόμα περιεργότερο: Από τό 1922 ως πέρου, ο φίλος μας ήταν πρόσκοπος. Είχε μάλιστα ένωμοτάρχη τόν φίλο μας Κισσό. Μία μέρα τού 1923, από την Αλεξάν-

δρεια, οι πρόσκοποι έκαμαν έκδρομή ως τόν Αμπού-Κίρ, μία ώρα με τόν σιδηροδρόμο. Αμπού-Κίρ = μικρός κόλπος, — έξηγει ο φίλος μας, — έκει ποθ έγινε ή μεγάλη ναυμαχία με τόν Ναπολέοντα. Έχει κάτι πελώρια κάστρα και σέ απόσπαση τριών τετάρτων βρίσκονται οι περίφημες κατακόμβες, όπου μπορεί κανένας να χαθί.

Καμμιά είκοσιπενταριά πρόσκοποι αποφάσισαν να επισκεφθούν και τίς κατακόμβες. Πήγαν όδηγούς και μετά κουραστικό δρόμο σέ άνηφοριές και κατηφοριές, έφθασαν και μπήκαν, για να βγουν από μία τρύπα ως εκατό μέτρα από την είσοδο. Κατά τη συνήθεια, πριν βγούν, έγραψαν όλοι στόν τοίχο τά όνόματά τους. Ο φίλος μας έμεινε λίγο στό φεγγερό έκεινο μέρος, πίσω άπ' τούς άλλους, για να γράψη τόνομά του κι' άλλη μία φορά. Οι σύντροφοί, βγαίνοντας, άνέδειξαν σ' ένα μικρό λόφο για να πάρουν φωτογραφία, κι' από κει άρχισαν να τόν φωνάζουν. Έκαμε λοιπόν να βγή. Και τότε είδε μπροστά του «μια πόρτα πέτρινη, ίσα-ίσα στό άνοιγμα της τρύπας, άκουμπισμένη στόν τοίχο». Τού έκαμε μεγάλη έντόπωση. Γιατί τού φάνηκε πως αδητή την πόρτα κάποτε την είχε ξαναϊδει. Τή θυμόταν πολύ καλά έτσι καθώς ήταν σπασμένη στην άκρη και «με κάτι κοιλοότητες κι' έξογκώματα» που σχηματίζαν σαν ένα κεφάλι κότας. Κι' όμως ήταν ή πρώτη φορά που πήγαινε στό Αμπού-Κίρ και στίς κατακόμβες!

Δέν είναι περίεργα και τά δυο; Μόνο που δέν αποδειχνουν καθόλου τη μετεμψύχωση. Γιατί μπορεί να χρωστούνται και σέ χίλιες-δυο άλλες αιτίες, να είναι π. χ. κι' αυτά φαινόμενα τηλεπάθειας, όπως ο ίδιος ο φίλος μας διάβασε κάπου. Μα κι' εγώ διαδασα κάπου για ένα φαινόμενο, που νομίζω πως έχει σχέση με τόν δεύτερο άπ' αυτά που μας διηγήθηκε ο φίλος μας: Συχνά, σέ πολλούς ανθρώπους, — και σέ μένα τόν ίδιο, ίσως και σέ σάς, — συμβαίνει, ένθ' όρισκόμαστε σ' ένα μέρος, ή σκεπτόμαστε μόνοι, ή εργαζόμαστε, ή περπατούμε, ή μιλούμε, ή άκούμε άλλους να μιλούν, μας φαίνεται για μία στιγμή πως κάποτε ξαναβρεθήκαμε στό ίδιο μέρος, κι' είδαμε τά ίδια πράγματα ή τά ίδια πρόσωπα, κι' έκάμαμε τίς ίδιες σκέψεις ή άκούσαμε τά ίδια λόγια. Η άυταπάτη, — γιατί άυταπάτη βέβαια είναι, — βαστά λίγες στιγμές, λίγα δευτερόλεπτα. Τόσο βαστάει και τού φίλου μας τόν «φαινόμενο» μπροστά στην πέτρινη πόρτα. Κι' έπειτα... ζυπνούμε. Γιατί ένας στιγμιαίος ύπνος λένε πως είναι, μία ύπνοδασία: Κοιμόμαστε με άνοιχτά μάτια για μισό λεπτό κι' ό,τι βλέπουμε,

ό,τι άκούμε, μας φαίνεται πως τό ξαναείδαμε και πως τό ξανακούσαμε. Άσχετα με τή μετεμψύχωση...

Η άλήθεια είναι πως τέτοια έχουν σημειωθεί άπειρα και πρέπει να περιμένουμε ως να τό έξηγήση, — άν θά τό έξηγήση ποτέ, — ή Έπιστήμη. Εγώ ένα ξέρω με βεβαιότητα: Πώς ο Δαφνοστεφής Ολυμπιονίκης ένθέτει τά περιστατικά του θαυμάσια: σέ ζωντανή γλώσσα, με μεγάλη παραστατικότητα και με λογικότατο είρμό. Τό πιστεύετε λοιπόν, που για να σάς τά έκθέσω κι' εγώ, σέ πολλά μέρη δέν έκανα άλλο παρά να τυγράψω τά γράμματα του; Μόνο που με κόρασε τόν διάδασμά του. Γιατί ο φίλος μας αυτός, που έχει τέτοιο φυσικό λογοτεχνικό ταλέντο, έχει κι' έν' άλλόκοτο γράψιμο πολύ δυσανάγνωστο και, — μεταξύ μας, — κάνει και μερικές άνορθογραφίες, από άπροσεξία βέβαια. Και τά δυο αυτά πρέπει να τά διορθώση: γιατί είναι μεγάλη άμαρτία να γράψη κανείς τόσο άμορφα και τόσο άσχημα μαζί!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΗΡΟΣΤΑΤΗ

Πατρίδα μου είναι κάποια χώρα μακρινή, πέρα έκει, που ο ήλιος είναι φλογερός. Βγήκα άπ' τά χέρια ενός καλλιτέχνη, κι' είμαι πλασμένος από πολύτιμο κρύσταλλο και χρυσάφι. Κοιμήθηκα χρόνια πολλά — παις ξέρει πόσα! — κι' έχω ξεχάσει όλα άπ' τή ζωή μου. Μα και δέν είχα ζήσει ακόμα. Κι' έτσι, σαν ξαναβγήκα στόν κόσμο, έμοιαζα πλασματάκι πουχε μόλις γεννηθεί.

Μ' έδγαλαν από τή θήκη μου μία μέρα που τόν σπύτι γιόρταζε. Θόρυβος, φωνές, λουλουδία, χαρές παντού. Και πήρα θέση σ' ένα τραπέζι, δίπλα σ' ένα νυκτικό κρεβάτι που άστραψε όλο κι' ήταν στρωμένο με λουλουδία. Αρχίζ' άμορφα έτσι ή ζωή μου. Όλα μου φαινόταν σαν ένα όμορφο όνειρο. Δίπλα, άπ' τά πέρα δωμάτια, έφταναν ως τ' αυτιά μου γλυκερά μουσική, θόρυβος, γέλια.

Κι' ή ζωή μου τραβήξε έτσι, όλη άμορφη και γλυκερά. Είδα πολλά πράγματα εγώ στό μακρό ταξίδι μου στόν κόσμο. Είδα τά χρόνια να φέρνουν πίστη την αγάπη έκει μέσα και χίλιες χαρές κι' είδα ακόμη ναρχονται στόν κόσμο μικρά πλασματάκια, ίδια σαν άγγελούδια, μ' όλοξανθα κεφαλάκια και μάτια άγνά. Κι' εγώ, έκει πάντα στην ίδια θέση, συντρόφευα τίς νύχτες τους, κι' άκουα κάποιο γλυκό τραγούδι, πάντα τό ίδιο, που νανούριζε και μένα άπαλά. Είδα ακόμη και νύχτες άρρώστιας, κι' άκουσα βογγητά πόνου, κι'

έχουσα δίπλα στη χλωμή μητέρα άκουρα συμπόνιας.

Θυμάμαι κάποια νύχτα, που ή θλίψη σαν να φτερούγιζε στό καλό κι' άγαπημένο δωμάτιο. Άπ' τό κρεβάτι, τό παλιό, τ' όλόλευκο, έφτασε ως έμένα ψίθυρος πονεμένος. Άκουσα μέσ' άπό άναφυλλητά τή λέξη «χωρισμός», την άκουα όλοένα κι' όλο πιο θλιβερά. Άκουσα πως έπρεπε, για τήν υγεία των παιδιών, να φύγει ή μητέρα μαζί τους σέ κάποια χώρα μακρινή που την έλεγαν «Πατρίδα». Κι' άκουα ακόμη και λόγια που έδγαίναν σαν ψεύτικα, λόγια παρηγοριάς, πως τά δυο χρόνια θά περνούσαν γρήγορα, και πως ύστερα ή ζωή θάταν σαν ένα άτέλειωτο πανηγύρι.

Σέ λίγες μέρες τόν σπύτι ήταν αιωπηλό και θλιβερό, και τόν βράδυ έφώτισα μόνο τόν καλόν πατέρα που έδιάβαζε ως τόν πρωτό. Η ζωή είχε σθήσει άπό εκεί μέσα κι' ή θλίψη πλημμύριζε όλες τίς γωνιές τού σπιτιού. Πώς νοσταλγοδσα τίς χαρούμενες φωνές των παιδιών, και τά γέλια και τόν όλόχαρο θόρυβο! Μα περιμένα κι' έλπίζα. Κι' ως τόσο, τά δυο χρόνια είχαν περάσει.

Ένα βράδυ, διάβασα κι' εγώ μαζί με τόν καλόν μου άφέντη νέα θλιβερά. Ένας πόλεμος κακός κι' ένα σωρό δυστυχίες κι' άποκλεισμοί κρατούσαν μακριά τούς άγαπημένους, για καιρό, ποίς ξέρει για πόσο. Κι' ούτε γράμματα θά έρχόταν πια. Θάταν τώρα ο χωρισμός ο άληθινός, ο φρικτός. Έτσι ο καιρός περνούσε όλοένα και πιο θλιβερός...

Μα μία άρρώστια μεγάλη και βαρεία τόν έρριξε στό στρώμα. Είδα τούς γιατρούς να έρχονται τόν ένα πίσω από τόν άλλο, κι' έβλεπα τόν θλιμμένο τους βλέμμα που έλεγε πολλά. Ο καλός πατέρας, ο καλός μου άφέντης τόν σκότωσε πια. Φύλαγε τό κρεβάτι, κι' οι μέρες πάνω στίς μέρες κυλούσαν σαν μαρτύριο. Εγώ έκει δίπλα, πιστός στίς κακές όπως και στίς χαρούμενες στιγμές, φύλαγα κι' έμετρούσα τήν αγωνία του.

Συχνά έρχόταν τά παιδάκια από άπάνω και τού κρατούσαν συντροφιά. Τά γνώριζα τά παιδάκια που ήταν οι φίλοι των δικών μας παιδιών, και τά έβλεπα μ' αγάπη. Μα πίστερο αγαπούσα τόν Μπέμπη, που ήταν ξανθός σαν άγγελάκι και μου θυμίζε τόν ήλιο μου. Μα κι' ο πατέρας τόν ξεχώριζε, γιατί τόν έπερνε σφιχτά στην άγκαλιά του, και τόν κοίταζε και τόν κοίταζε άτέλειωτα, και τά δάκρυά του έκυλούσαν ποτάμι. Κι' αγαπούσα ακόμη και τήν μεγάλη Άννίκα, που ήταν ή φίλη της Λίνας μας. Έρχόταν κάθε μεσημέρι γυρίζοντας από τόν σχολείο, με τή σάκκα στό χέρι. Καθόταν πάντα δίπλα στό

κρεβάτι, κι' άκουα τή φωνή τού κυρίου μου: «Έλα, μικρούλα μου Άννίκα, μίλησέ μου για τή Διούλα». Κι' ή μικρή άρχιζε άτέλειωτες ιστορίες, όλες χαρούμενες και γελαστές. Συχνά έρχόταν κι' ή μαμά των παιδιών, μα τότε οι ώρες ήταν λιβερές. Έλεγαν λόγια που έκαναν τήν καρδιά μου να σπαράξη. Κι' άκουα πάντα τόν καλό άφέντη να λέη με σθησιμένη φωνή: «Δέν θά τούς ξαναϊδω! Δέν θά φιλήσω ξανά τά παιδάκια μου. Μιλήστε τους πολύ για μένα. Πέστε τους πως ή σκέψη τους ήταν ή γλυκερά συντροφιά της

μαζί με λίγα ακόμα πράγματα, ένα γράμμα, φωτογραφίες, κι' ένα δαχτυλίδι, (τό ίδιο που έλαμπε όλοκαινούργο έκεινη τήν πρώτη βραδιά). Ταξιδέψαμε πολύ. Κάποια χέρια τρεμάμενα μας άνοιξαν, κι' είδα φώς. Γνώρισα γύρω μου τ' αγαπημένα πρόσωπα. Τά παιδιά με τά όλοξανθα κεφαλάκια, που χαναν γίνει πια γυναίκες, παληκάκια. Και κείνη, που αντίκρουσα πρώτη φορά ένα βράδυ μ' όλόλευκο νυφιάτικο φόρεμα. Άπ' όλα τά μάτια κυλούσαν δάκρυα. Με χάδεψαν, με φίλησαν, έμε και τούς συν-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΝΕΣΤΑΝΟΣ ΒΕ-Ι-ΝΟΠΟΥ. Σχόλη και Θρήνος Μνας. Αθήνα. Β' Βραβείον Δημοσηφίσματος τού 1923 και Γ' Βραβείον Δημοσηφίσματος τού 1924. 2. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΡΟΥΚΑΣ. Χωρή Καρδιά. Βραβείον Β' Βραβείον 217ων Διαγωνισμών Αύσον. 3. ΑΑ. ΚΗΑΥΔΙΑΝΟΣ. Κανονιστικός Παλατολόγος. Αθήνα. Α' Βραβείον εϊς τόν 213ον Διγ. Αύσον.

μοναξιάς μου, κι' ή αγάπη μου ή τελευταία μου πνοή.»

Μία νύχτα ήταν μόνος, κατάμονος. Τόν άκουα να βόγγη και να στριφογυρίζη στό στρώμα. Τόν έβλεπα και τόν ένοιωθα να πονή φοβερά. Η χλωμή μου φλόγα έφώτιζε τό άδύνατο πρόσωπό του, τά κουρασμένα του μάτια. Τόν είδα να κρατά στα χέρια τή φωτογραφία τους. Τά δάκρυα τήν είχαν μουσκέψη, και τούς φιλούσε όλους με λαχτάρα. Τόν άκουα να ψιθυρίζη σιγανά τ' αγαπημένα όνόματα, ένα-ένα. Κι' ύστερα τίποτε. Ξεθύχησε ήσυχά-ήσυχά, έτσι όπως σβύνει τό φώς μου. Κι' ήτανε μόνος, κατάμονος! Η πιστή φίλη της ζωής του, τ' αγαπημένα του παιδάκια κοιμώταν, χωρίς άλλο, ξένοιαστα αυτή την ώρα, μακριά, σέ άλλη γή. Κανείς δέν έκλαψε από πάνω του, κανείς δέ γλύκανε τίς στερνές τού ώρες.

Μόνος εγώ συντρόφευα τήν έρημιά του με τ' άπαλό μου φώς. Τό κερί μου σβήθηκε άργά, άργά, και χύθηκε όλο σέ χοντρές σταγόνες. Ίδιες δάκρυα. Κι' ύστερα... Δέν θυμάμαι πια τίποτε. Ο πόνος ένέκρωσε τό φτωχό μου κορμί. Άργότερα, πολύ άργότερα, μ' έτύλιξαν μία μέρα σ' ένα δέμα

τρόφους μου, μές είπαν λόγια πονεμένα και λόγια γλυκά. Κι' ύστερα μές φύλαξαν.

Τώρα ή φτωχή μου καρδιά είναι για πάντα ραγιασμένη. Κοιμάμαι έδώ στό σκοτάδι μου γλυκόν ύπνο που μοιάζει θάνατο. Κάποτε, που και ποθ, ξαναβλέπω φώς, δάχτυλα πονεμένα με σφιγγούν μ' αγάπη, χάδεύουν τά κέρνα δάκρυά μου, και πάλι ξανακοιμάμαι.

Τόν ύπνο μου συντροφεύουν παλιές άναμνήσεις, άλλες γλυκιές, άλλες πονεμένες. Έξω ή ζωή τραβάει τό δρόμο της, όλο εμπρός. Εγώ δέν είμαι παρά ένας φτωχός κεροστάτης. Μα θά ζώ πάντα με τίς θύμησές μου, πιστός τούς σύντροφους και πιστός φίλος.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΝΗΝ ΟΡΥΨΗΛΗ

Η γλυκότερη απόλαυση μιας έκδρομής είναι να σέ εμψνίσουν τά ήμεροώματα, να μισοντυθής νυσταγμένως, και μισοντυμένος έτσι... να ξανακοιμηθής.

Μεγάλη άλήθεια είναι, ότι περισσότερα άπ' όσα διαβάει, βλέπει κανείς μεταξύ των γραμμών. Τούτο τό ένοιώσα μία φορά που προσπαθούσα να μάθω γερμανικά: Έβλεπα διαρκώς μύρα και λουκάνια. Δ. Γρ. Κι.

σώφωνα με τους όρους του Δι-
ωνυμοσφ) **Νιδόβην** (όχι δέν τ
λέει ε' Οδηγός;) «Σύλλογον Μι-
κροπρωτων» (να μου εξηγήσετε
πρώτα τι άνοοιτε: να κάμη κα-
νεις ένα μύθο δικό του, κατά μι-
μηση των Αισωπειών; ή να στεί-
λη από τους Αισωπειούς όποιον
του άρεσει καλύτερα;) **Βάν Μίτ-
ταν** (πολύ σωστά! αλλά άφου δέν
ελαβες τετράδια, θα πή ότι δέν ε-
λαβα τό γράμμα σου έκείνο;) **Ρι-
γολέττον** (μπορείς βέβαια να στεί-
λης συμπληρωματικές λύσεις) άλ-
λά κάθε φύλλον σε χωριστό λυσό-
χαρτο.) **Μυστηριώδη Μαθησίον**
(εστειλα.) **Αρχωντοπούλαν**,
Τόλη Παπανικολάου,
Αναδρομήν της **Αττικής**,
Νόραν, **Τραγούδι της Πατρίδος**
κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς ελαβα με-
τά την 30 Μαΐου, θαπαντήσω στο
ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΑΡΧΗ του 233 Διαγωνισμοσ.)
Αι λύσεις δέονται μέχρι 4 Δεκεμβρίου.

397. Δελιγίφιος
Κράτος άσιατικό
Μ' όρο γεωγραφικό
Πού δηλοι νησι μικρό,
Μας γυρονον ανά περασμένα,
Ός τά τώρα ξεχασμένα,
Θλιφερά κι' εύτυχημένα.

398. Στοιχειοτονόγραφοσ
Ποτέ μου δέν άδίκησα
Ή μάση, μά σε χόλα
Μ' έφεραν οι άνδρόποιοι:
Μ' ανέβαν τον τόνο μου,
Μ' άλλαξαν τό κεφάλι
Και πόλη με κατάνησαν
Πού στην Άσία βρισκται
Καθώς και στην Ευρώπη!

399. Μεταγραμματισμός
Αν ποσάς δέν με περατής,
Με χτυπάν τά κώματα.
Τό λαϊμό μου άν άλλαξης,
Έρχομαι άπ' τά κτήματα.

400. Διγίμμα
Τό άρσενικό μου
Φωσφ, βουίξει.
Τό θυλικό μου
Συμφογυίξει.

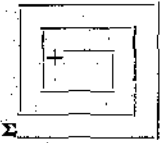
401. Πλέγμα

α) * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

β) * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντιασταθούν οι άστερί-
σκοι διά γραμμάτων ούτως, ώστε
νάνογιώσκονται: εκ του α, Μού-
σα, άστερισμός, αυτοκράτωρ ρω-
μαίος, βασιλεύς της Βαβυλώνας,
εκ του β, δημαγωγός, θεόςτης,
χώρα της Άσίας, όρος νήσου.
(Νέον Σχόμα).

402. Έλιξ

τικατάστασιν του σταυρού και
των άστερισμών διά γραμμάτων,
θά σχηματισθούν ένδεκα λέξεις,
αί εξής: άντωνυμιά άναφορική,
άντωνυμιά προσοπιστική, πρόθε-
σις, σύνδεσμος χρονικός, νοση-
δης τόπος, διακριτικός, μέσον
μεταφοράς, μέγα προτέρημα, άρ-
χαιός ναός θεός, πόλις της Άγ.
Γραφής, έπίθετον.
(Νέον Σχόμα).

403-405. Δογοπαίγνια
1.—Ποία είναι ή εύτυχεστέρα
χώρα;
2.—Ποία είναι ή φαιδροτέρα
άσθένα;
3.—Με ποίον γλύκισμα μαγει-
ρουμεν;
406. Διπλή Άκροστιχίς
Τόρχικά των κάτωθι ζητούν-
των λέξεων, καθώς και τά τρίτα
των γραμματα, αποτελούν δυό
νεοέλληνας συγχρόνους ποιητής:
1, *Ηώς του 21- 2, *Αρχαίος
θεός 3, Πόλις της Γαλλίης 4,
Μέγας άρχαιός βασιλεύς 5, Προ-
κατακλυσμιαιόν ζωόν 6, *Αρ-
χαιός θεός 7, Τιμαρχημένος εις
των Άδην.

**407. Φωνηεντόλιπον από
Διπλό Κεφάλι.**
Νά προστεθή ως κεφαλή από
έν γραμμα εις τάς κάτωθι λέξεις
ώστε να σχηματισθούν άλλα τό-
σαι, τόρχικά των οποίων θαπο-
τελέσουν Φωνηεντόλιπον του τύ-
που: * * * * *

του οποίου ζητείται ή ανά-
γνωσις.
*Όνος, έλος, άδρα, ήλος, τα-
χύς, ρέπω, όλος, άγριος.

408. Γρίφος

20	30
20 20	30 30
20 χορμί 20 και 30 γνώση 30	
20 20	30 30
20	30

409. Γρίφος Έλληνογαλλικός
Jean que tu aimes—coment?
—riat—hâte-toi!
Νά μεταφρασθούν έλληνικά και
νά σχηματισθή άρχαίος Γρίφος.
*Ολοι οι άνώτερο Άσκήσις έλήθησαν
από την Έκδοσ Διαγωνισμοσ (Α' Βραβείο)
Συλλογή της ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΑΔΟΣ.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 12
157. *Όνος (όν, ός.)—158. Φή-
μη (φι, μι.)—159. Κλώνος—κώ-
νος.—160. Βίος—βίος.—161.
Η Σ Α Ι Α Σ 162-166. Διά του
Σ Ο Α Ο Ι Δ: Πάδος, άδω,
Α Δ Α Σ Αήλος (ή Μηδος),
Ι Ο Σ δέρον, θέρος.—
Α Ι 167-171. Διά του Ο:
Σ Βόσκορος, σόμ-
βρος, κολοσσός, λογωφόρος, νο-
σοόμος.—172. ΑΙΑΣ—ΑΔΑΣ
(Αδάμας, Ιωάννης, Άχαία, Ση-
Στός)—173. Πλοίοις έστιν ό
έν όλίγοις άρνούμενος.—174. Φί-
λοις εύτυχοι και δυστυχοι εν
αυτός ίσθι.—175. Le trou.—178.
Après dommage—chacun sage.

Επισπαθώνετα
για τό Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξις με έπιλό
στοιχεία. όρ. 6 (τό έκλίκτηον τίμημα.)
Πέραν των 10 λέξων 60 λεπτά ή λέ-
ξις, με παρτα δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία όρ. 1.
*Ο χωριστός στίχος όρ. 3.
*Η προσληρωμή είναι άναρτίστη.

Ο ΑΝΤΙΤΡΟΨΟΣ ΕΛΛΗΝ θα πιδανό-
των άπειρη γαρά έν ελάρθενα λίγη
μυρωμένα λουλούδια Μ. Μυστιάν, στα-
λίαντα από την Άναδρομήν της Άττι-
κής, Βασίλισσας στις Πακρονας,
Βέρκας, του Κανάρη, Βαλεντίας,
Γεωλίη, Άνθη, Γιού-Γιού, Έλληνη-
κός Τησόδους, Έύος, Ζενίς, *Ηλιο-
γέννητος, *Ηλιόβγαλτη, Ίνδιάνος,
Ατάνας, Ατάνας, Αέλιος, Αεττής
Μαργαρίτος, Μυρίνη, Μάγισσας, Μι-
γάλης Έλλάδος, Μηλοδόνης, Μαγε-
μύνης Ρεματής, Νορμίαςου, Σανθί-
πην, Πιπρός Έκλαβίξ, Πανταχού
Πορών, Πιλεούτης, Ξυροβγαλλή,
Τροκνίας, Φοτεινού, Φαίδρος και
Φαίτης για στέλιμα της διδασχίρας
του και για όμνηση άδύνα της γοργόστ-
ρας και νοσταλγικής τούτης ζωής δε θα
τόν τάρνουθον, ε; Δίσις; Παναγ. Δαγρι-
χίκον, Ξάπτον, *Όσα άλλοι εμε ειλκρη-
νά όρος Μ. Μ. θέλουν, ες στέλιμον.

Α πλετ. σε εύχαριστώ έπίσης και σε,
Α Νόρα.—Μυστηριώδης Μαρκήσιος
[ΚΖ'—540]

Ψ όφρ, ανταλλάσσουμε Μ. Μυστιάν;
Στείλε εις την γνωστή Δ/ση.
Μυστηριώδης Μαρκήσιος
[ΚΖ'—541]

Β έρκα του Κανάρη — Έραορία Πα-
γουλάτου. Μέγας Άλέξανδρος
[ΚΖ'—542]

Μ εγολόπερη 16π, άλλολογραφούμε.
Στείλε Νίκαν Καλοχριστιανική, όδος
Γαλλίξ, Πάροδος Γαριβάλδη 4, Θεσσα-
λονίκην. *Αρχωντοπούλα
[ΚΖ'—543]

Α πλετ, εύχάρτα με διά την άγοποριαν
της άπαντίσεως; αυτές τάς ήμέρας
θα σου γράψω. Ναπολιτάνος
[ΚΖ'—544]

Μ αύρε Πριγυιφ, δέν ειμαι ό Τουφε-
ής. (Σημ. Διαπλ.) *Ο Κελεμής δέν ε-
ναι ό Τουφεής. Κελεμής
[ΚΖ'—545]

Λ ιλιάν, Σκανδαλίρας, Ξυροβγαλλή,
Σηλίξ, Χίμορα, Νίδη, Φατιά, Ίνδι-
ανα, Χόνη, ανταλλάσσουμε τετραδιάκια
μέσον Διαπλάσεως. Νέμισσις
[ΚΖ'—546]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 'ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ, ΑΘΗΝΩΝ
ΕΡΜΗΣ, συμπροχοίμε κατά των Σωμα-
τοφύλων; Συμπροχοίμε; Ι μην τά
δάζετε με μάς, γιατί δέν τά βγάδετε πέρα.
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ και ΦΙΛΗ-
ΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, να έλάτουμε στον (ΚΖ'—
496) Διαγωνισμόν μας;
*Ο Πρόεδρος: Άνδρομέδα
[ΚΖ'—547]

Β λέποντας την κατοκλητική δράση των
ΣΠΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ, όπερηνανέδομαι να
λέγαται μέλος του. ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΓΚΥ·ΧΗΣ
[ΚΖ'—548]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΡΜΗΣ,
Α ΠΟΤΕΛΕΜΑΤΑ ΕΚΔΟΓΩΝ 1/6 1927
ΔΙΟΙΚΗΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Πρόεδρος: Άτρέμιοτ Εδώνκνι.
Άντιπρόεδρος: *Άστρο της Αστριατής.
Συμβουλοί: Δούξ της Όρλεάνης.
Γραμματέας: Τραγούδι της Αστριατής.
Ταμίας: Αών Σενεγάλης.
ΤΜΗΜΑΤΑ
Εσσαθιάτικος: *Αδάνθη Έλλάδα.
Διαγωνισμών: Άσπρος Κέρκυρας.
Διπορησίματος: Φωνή της Πατρίδος.
Άντιπροσωπεύων: Δαρνοσπετής Έλλάς.
Άποκαλόθρων: Συρκετόρ.
[ΚΖ'—547]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΣΤΗΡ
Διαπλάσευλα, Διαπλάσευλας,
Σύλλογοι: Έρμη, Παλιάτσι, Φα-
ληρική Σύντροφία, Φαληρικέ *Φι-
λε, Διαπλάστική Διμερική, Αρ-
σενιάδης, Δελφική Ερήτη, Καρ-
διναλιστάι, Μικροπρωτων, Διαβο-
λόκοι, Τράπουλα, Κνωσός, Μην τε-
χνάτι την (ΚΖ'—417) άγγελίαν μας.
*Ο των διαγωνισμών: ΣΤΑΥΡΑΤΩΣ

[ΚΖ'—550]
Ε εύχαριστώ, Νέμισσις. Διά της Διαπλά-
σεως σου στέλλω τά Μ. Μυστιάν με
και της άδελφής μου. Άν θέλεις στεί-
λες και εσύ. Τασούτρη

[ΚΖ'—551]
Ο Τεταρτίος πυρτός ένέσκηψε εις τον
Διαπλάσευλασμο και πρώτος προσεβλή-
θη ό Μαύρος Πειρατής—Σ. Κωνσταν-
πούλας.
ΚΟΛΟΚΥΒΟΥΣΤΟΡΟΙ
ΣΤΑΥΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ
[ΚΖ'—552]

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΠΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ 'ΕΡΜΗΝ
ΠΡΟΚΑΛΕΙΣΘΕ όπως άναδημοσιεύ-
σάτε την (ΚΖ'—327) άγγελίαν σας.
Άραγε πρόματι είσιτε ΤΡΑΡ Βέβαιον
για κείνο που γράφατε; Τούματι να τό
έκνευήτε;... Σχεφθήτε ότι σός ΠΡΟ-
ΚΑΛΟΥΜΕ... Καί έν όποχωρήσει
μαρς στο στοιχημα του δάζουμε τον 500
όρ. (ποσον ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ της άξίως του
όπερηνανέδομαι του χρησιμοποίησε
για τά γραμματισία της άγγελίας σας) έν
πομορφή παρτά να σός νοτίουμε ΝΙΚΗ-
ΜΕΝΟΥΣ.
[ΚΖ'—553]

'ΚΕ—ΒΑΝ—ΑΡΧ—ΦΡΟ,
Α ποτελέροτα διαγωνισμοσ (ΚΖ'—347),
Α πρώτων βραβείων: Σταυροπούλα,
Αστέρον, Γέδφρα, Έπονος, Γλυκιά
Χαρουνή Βρανάς, Τουφεής, Λοποίη
στελλάντας εύχαριστοέμεν. Βραβεία επί-
λοπον.
[ΚΖ'—554]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΚΕΑΤΩΝ
Προκηρίσσομε διαγωνισμόν έκλήθη
έργων κινηματογράφου. *Ο έκπληκ-
νός λάβη μέρος θα γράψη ποιό έργο κατα-
νής εποχής του ήσσε περισσότερο ανα-
δεδουμένον με 4 δραχμές. Πρόθεσμα η-
νίασε. Βραβεία 4 έκλεκτά. Στείλατε: *Αλ-
κων Σαράντην, Πατριάν 61, Αθήνας.
[ΚΖ'—555]

Τ άσσομαι στο πλευρό σας, ΕΓΜΑΤΟΦΥ-
ΛΑΚΕΙΣ, φωνάζων: ΖΗΤΩ Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.
ΛΟΚΑΓΟΣ ΝΤΕ ΤΡΕΒΙΝ
[ΚΖ'—556]

Μ ΟΝΑΥ, ΒΑΛΕΝΤΙΑ, ποιά είναι ή δι-
δυμιά σας για να στείλα τέτραδιάκια;
ΚΙΟΝΙΣΜΕΝΟ ΠΝΑΙΟ
[ΚΖ'—557]

Κ ομογυλάσσομε—Κουτρούλη, Ψαροποι-
λα—Προκόπι, Τρελοκρίτας—Κουτό-
δάλη, Έσμεράδα—Βρατανόνο, Λοπόν,
Άμφιρτίτη
[ΚΖ'—558]

Χ αμύδα, έλαβα εύχαριστώ διά τά
έπαιτά σου άπαντίσις.
Μαύρος Άετός
[ΚΖ'—559]

Δι διανοποι πλησιάζων
Προμηθευθήτε τόμουσ της
Διαπλάσεως, να περσιώτε
εύχάριστο καλοναίρι.

Νέος Τιμονατάλογος
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξις
σέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. Έκαστος τόμος όρ. 25,
ταχυδρομικός δέ άποστέλλόμενος
δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν
και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1920)
ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 33 έν όλω. Έκαστος τόμος
άραφος όρ. 80 και ραμμένος
όρ. 35. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσητέτα εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν
δραχ. 5 ό άραφος και όρ. 15
ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερι-
κόν όρ. 23 είτε άραφος είτε
ραμμένος.